

1

Gateshead – Life with Mrs Reed’s Family

There was no possibility of taking a walk that day. It was cold, very windy and occasional heavy showers made it impossible for us to stretch out in the garden in the afternoon. We were there in the morning and I could still feel the cold against my face.

I was glad of it. I never liked long walks or the company I was in. They called me a sad child. My parents died and I suddenly became somebody who was only mildly tolerated.

Mrs Reed did not want me to infect her happy children with my sadness so I usually walked far behind them.

They teased me a lot and every time they misbehaved I was the only one to blame.

‘Don’t you ever forget how generous I am to you. You are so lucky to live in such a beautiful house and to have this life. I should have sent you to the orphanage instead of opening my door to you.’

I could repeat those mean words back to her. I knew them by heart. That’s how often I heard them.

Mrs Reed used to tell me how well her children were raised and that they started to misbehave right after I arrived, so it must have been my fault.

I loved books. I found them in the small breakfast room that was located next to the living room. I did not care that I couldn’t read. The pictures told me the stories and I got lost in them. I longed for a different life. A happy life. Far from the fat and ugly John Reed who always scared me to death, far from Mrs Reed who never caressed

1

Gateshead – Život v rodině paní Reedové

Ten den jsme vůbec nemohli jít na procházku. Byla zima, foukal vítr a občasné chladné spršky zapříčinily, že nebylo možné si vyrazit odpoledne na zahradu a protáhnout se. Ráno jsme sice nakrátko byli, ale já stále cítila na tvářích chlad.

Potěšilo mě to. Nikdy jsem neměla ráda dlouhé procházky nebo společnost, ve které jsem byla. Říkali mi totiž smutné dítě. Moji rodiče zemřeli a ze mě stal někdo, koho lidé ve své společnosti pouze strpěli.

Paní Reedová si výslovně nepřála, abych její šťastné děti nakazila svým smutkem, proto jsem se vždy musela držet pár kroků za nimi.

Hodně mě trápily, a pokaždé když zazlobily, na vině jsem byla já.

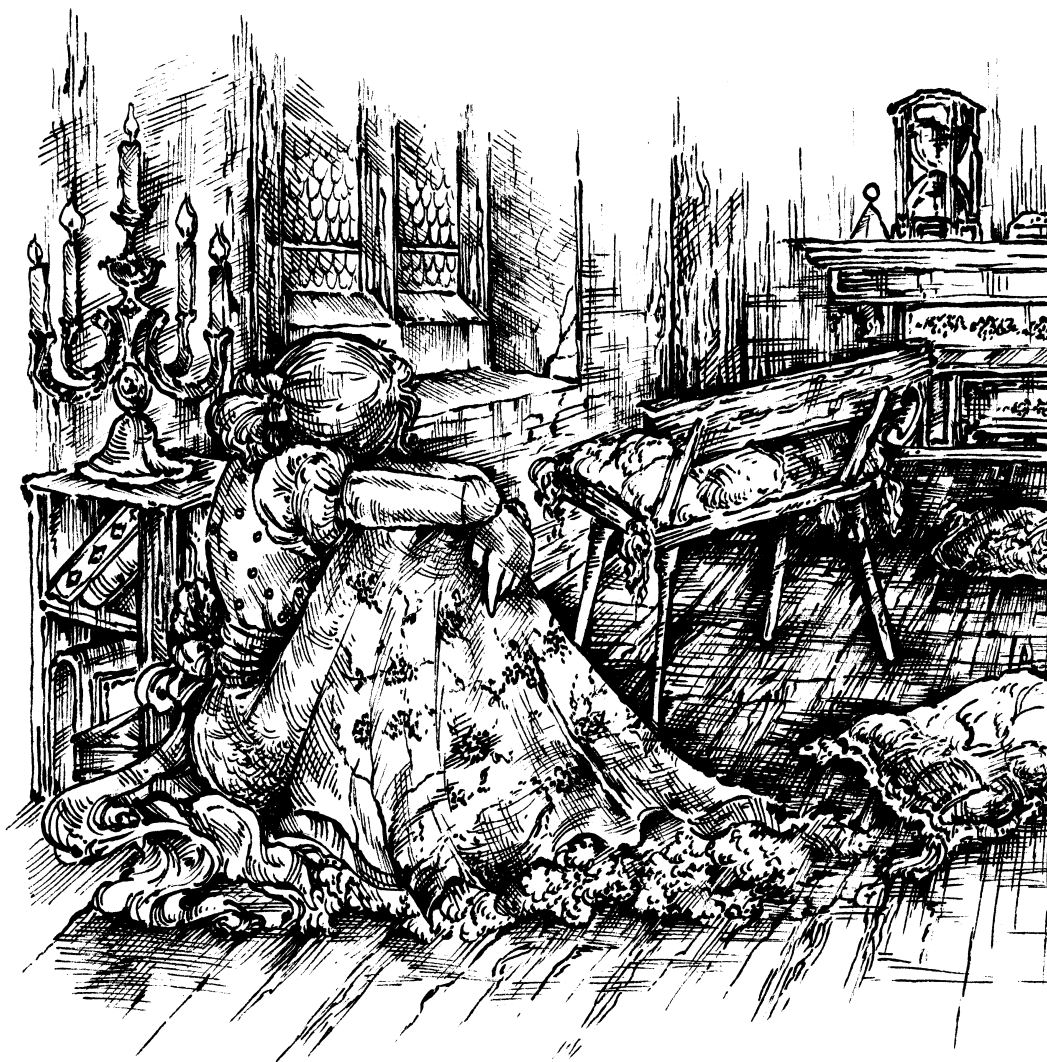
„Nezapomeň, jak moc jsem k tobě velkorysá. Máš obrovské štěstí, že můžeš prožívat svůj život v tak krásném domě. Raději jsem tě měla poslat do sirotčince, než tě přijmout s otevřenou náručí pod svoji střechu.“

Všechna ta její zlá slova jsem uměla z paměti a mohla jsem jí je kdykoliv do očí zopakovat. Tak často jsem je totiž slýchávala.

Paní Reedová mi vždy nezapomněla připomenout, že její děti byly skvěle vychované a od té doby, co jsem přijela já, tak se neumí chovat. Takže to jednoznačně musela být moje chyba.

Zamilovala jsem se do knih. Našla jsem je v malém ranním pokoji, který byl hned vedle přijímacího. Bylo mi jedno, že jsem neuměla číst. Obrázky mi dokázaly převyprávět celý příběh, ve kterém jsem se ráda ztratila. Zoufale jsem toužila po jiném životě. Šťastném životě. Daleko od tlustého a ošklivého Johna Reeda, který mě vždy dokázal vystrašit

me, far from Eliza and Georgiana who paraded their beautiful clothes before my eyes and told me over and over how dull-looking I was.

k smrti, daleko od paní Reedové, která mě nikdy nepohladila, daleko od Elizy a Georgiany, které se rády přede mnou předváděly ve svých překrásných šatech a neustále mi opakovaly, jak nudně vypadám.

One day, after I was unjustly accused of hitting John Reed, which wasn't true, he knocked me down. Nobody listened to me. Instead, I was sent to the most horrifying room in the house. It was the bedroom where Mrs Reed's husband had died. I always thought that his ghost was waiting there to scare me. I was paralyzed with fear and after hours of crying everything went black and I fainted.

When I opened my eyes I saw a doctor. He immediately realized how miserable I was. So, he asked me:

'Why were you crying so much, Jane?'

'Because I was scared and unhappy,' I said and I tried not to look around to see who was listening.

The doctor looked at me like he understood. Like he knew what I was going through. And he said:

'Would you like to go away to school and leave this whole family behind?'

'Oh yes I would! I think I could be happy there.'

I couldn't catch my breath. The sudden rush of excitement almost stopped my heart.

The doctor looked at me for a long time and then went to speak with Mrs Reed.

My misery ended when I was sent to Lowood School. At least that was what I thought. It was five days after I spoke with the doctor.

That last morning at my aunt's house wasn't sad at all. Although I lived there as long as I could remember I knew I would not miss a thing.

Jednoho dne, poté, co jsem byla neoprávněně obviněna z toho, že jsem udeřila Johna Reeda, což nebyla pravda, mě srazil ránou k zemi. Nikdo mě ale neposlouchal. Místo toho mě odvedli do toho nejděsivějšího pokoje v celém domě. Byla to ložnice, kde zemřel manžel paní Reedové. Vždycky jsem si říkala, že tam jeho duch vyčkává, aby mě při nejbližší příležitosti mohl vystrašit. Byla jsem paralyzovaná strachy a po dlouhých hodinách, které jsem proplakala, vše najednou zčernalo a já omdlela.

Když jsem pak otevřela oči, uviděla jsem lékaře. Okamžitě poznal, jak moc jsem utrápená, a tak se mě zeptal:

„Proč jsi tak moc plakala, Jano?“

„Protože jsem nešťastná a také jsem se moc bála,“ odpověděla jsem a snažila jsem se nevnímat, kdo je okolo a poslouchá.

Lékař se na mě podíval a já věděla, že mě chápe. Jako by tušil, co prožívám. Zeptal se mě:

„Co bys řekla tomu, kdyby tu pro tebe byla možnost, abys vyrazila do jedné daleké školy a na tuhle rodinu zapomněla?“

„Ó... to se mi líbí! Myslím, že bych tam byla šťastná!“

Nemohla jsem popadnout dech. Náhlá vlna vzrušení mi málem zastavila srdce.

Lékař se na mě dlouze zadíval a pak si odešel promluvit s paní Reedovou.

Moje trápení skončilo, když jsem byla poslána do Lowoodské školy. Aspoň jsem si to myslela. Právě uběhlo pět dní od chvíle, co jsem mluvila s lékařem.

To poslední ráno v domě mé tety Reedové nebylo vůbec smutné. I když tu žiji už tak dlouho, že si to nepamatuji jinak, nebude se mi stýskat po ničem.

My aunt felt offended that I didn't ask her for permission to stay. I stepped up to the carriage and I heard her say to my cousins:

'I am glad that I won't have to look at this ungrateful child anymore.'

The door closed behind me and as the carriage started rolling I deliberately looked the other way.

Moje teta se cítila dotčeně, že jsem ji neprosila o to, abych tu mohla zůstat. Když jsem nastupovala do kočáru, zaslechla jsem ji říkat mým sestřenicím:

„Jsem opravdu šťastná, že už se nemusím dívat do toho jejího nevděčného obličeje.“

Dvířka se za mnou zavřela, a když se kočár rozjel, schválně jsem se dívala na druhou stranu.